

Červen

ZNÁŠ DUCHA SVATÉHO?

Přelom měsíců května a června je letos zároveň výstupem z velikonoční doby do mezidobí církevního roku. Slavnost Seslání Ducha sv. připadá na poslední květnový den. Velikonoce jsou jádrem naší křesťanské víry, a proto z nich čerpáme po celý rok, zvláště když každá neděle se zaměřuje na velikonoční dar - Zmrtvýchvstalého Krista. Mezidobí pak není jen jakási výplň liturgického roku, kdy se nic zvláštního neděje, ale prožíváme v něm sled nedělí po seslání Ducha sv. a mnohé svátky spojené se životem Pána Ježíše, Bohorodičky a ostatních přátel Božích.

Ducha svatého tedy nemůžeme nechat obrazně řečeno za branami velikonoční doby jenom jako její závěr a vrchol, ale máme jej co nejvíce vpustit do dalšího pokračování církevního roku. Máme jej poznávat a milovat, abychom v něm a s ním mohli plně žít.

Každou neděli vyznáváme: „Věřím v Ducha svatého“, třetí Božskou osobu, z něhož počala Maria Panna Božího Syna, v toho, který byl slíben Kristem těm, kteří vyznají, že je jejich Pánem a Vykupitelem, v Ducha, který oživuje Církev jako Duše Kristova mystického těla.

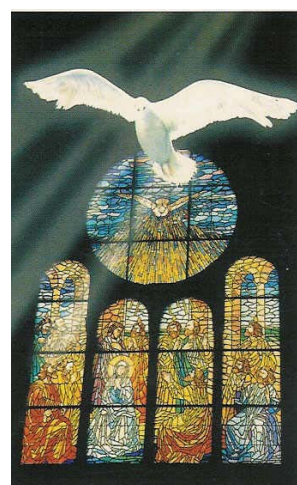
Přebývání a působení Ducha sv. není nijak imaginární a neurčité, ale zcela reálné a konkrétní v životě Církve.

Poznáváme jej:

- + z Písma svatého, které inspiroval
- + z tradice, jejímiž stále aktuálními svědky jsou církevní otcové
- + z učitelského úřadu církve, který doprovází svou pomocí, aby se pravdy víry předkládaly a vysvětlovaly a uchovávaly věrně a nezkráceně;
- + ze svátostné liturgie, v níž nás Duch svatý prostřednictvím jejich slov a jejich symbolů uvádí do společenství s Kristem;
- + z modlitby, v níž se za nás přimlouvá;
- + z charizmat a služeb, jimiž je církev budována;
- + z projevů apoštolského a misionářského života;
- + ze svědectví svatých, v němž církev projevuje svou svatost a pokračuje v díle spásy.

Je poznáván jako Paraklét, „který je blízko“, jako Obhájce, který brání a utěšuje, a jako Duch Pravdy. Je nazýván Duchem příslibu, přijetí, Krista, moudrosti, Boha, Pána, a jako Duch slávy.

Duchem svatým jsme obdarováni v odpuštění našich hříchů. On nás uschopňuje, abychom milovali Boha a ostatní nezištnou láskou. Dostáváme také plody Ducha svatého: lásku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost a zdrženlivost“ (Gal 5,22-23).

„Duch je naším životem“: čím více se zřekneme sami sebe, tím více také jednáme „podle Duha“ (Gal 5,25).

Toužíme po plném životě. Kolem nás i v nás je však plno nedostatků, chyb a omylů. Nemusíme uvíznout v bažině nářků a nekonečných stížností. Prosme Ducha svatého, aby nám ukazoval, co je dobré, pravdivé a krásné a dával nám dost síly to uskutečňovat.

***Ved' nás k ctnostem,
nauč nás dobrem naplňovat čas,
svými dary pomoz všem.
Uč nás, jak si zasloužit šťastnou smrt.
A dej nám žít věčnou radost před Bohem.***

/z písně 422 v Kancionálu/

P.Lohelius

*Použitá literatura: Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995.
John a. Hardon, S.J.: The Faith.Charis, Michigan 1995.
Kancionál, Zvon, Praha 1990.*

Liturgický kalendář

Červen 2004

1. úterý	Památka sv. Justina, mučedníka
3. čtvrtek	Památka sv. Karla Lwagy a druhů
5. sobota	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. neděle	Poutní Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
10. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
11. pátek	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. neděle	11.neděle v mezidobí
15. úterý	sv. Víta, mučedníka
18. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
19. sobota	Památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie
20. neděle	12.neděle v mezidobí
22. úterý	Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. čtvrtek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. neděle	13.neděle v mezidobí
28. pondělí	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. úterý	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ.
30. středa	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

- Další **biblické katecheze pro dospělé a společenství mladých farníků** budou v **sobotu 5. a 26. června** ve farním sále po večerních bohoslužbách.
- **Promítání videofilmu ve farním sále** bude v **sobotu 19. června** hned po večerní mši sv.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní** bude v kostele sv. Jana Nepomuckého ve dnech **od 22. - 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv. Z tohoto důvodu nebude středeční mše sv. 23. června v kostele Nejsvětější Trojice.

- **Farní táborák** bude ve **čtvrtek 24.6.** po večerní mši svaté, která bude spojena s **prvním svatým přijímáním našich mladších farníků** (za účasti Mons. Malého). Začátek mše sv. je jako obvykle v 17,30 hod. Zváni jsou všichni farníci - celá farní rodina.
- Připomínáme **farní zájezd do Chodsko**, který se uskuteční v **sobotu 12.6.** Je možno se ještě přihlásit v sakristiích obou kostelů.
- **Výlet mládeže na vodu s plavbou z Týna nad Sázavou do Pikovic** se uskuteční v neděli **20. června**. Sraz po mši sv. u sv. Jana Nepomuckého. Přihlaste se, prosím, u Vítky Bobysuda do 12. června.

Zápis z farní rady konané 14.5.2004

Přítomni: P. Lohel, V. Bobysud, S. Dobeš, J. Havel, J. Nekula, V. Plíšek a MUDr. Elena Horáková

Rada zvolila všemi hlasy J. Hojka do ekonomické rady

P. Lohel jmenoval do ekonomické rady .V. Bobysuda a J. Fridricha.

Poté následovala **volba činnovníků** s těmito výsledky:

Předseda:	S. Dobeš
Místopředseda:	MUDr. E. Horáková
Pokladník:	J. Hojek
Jednatel:	V. Bobysud

Všichni činnovníci byli zvoleni jednohlasně

Následovala **kontrola plnění úkolů:**

Rekonstrukce střechy kostela sv.Jana: výbor doporučuje provést rekonstrukci svodů, žlabů a světlíku tj. střední rekonstrukci cca 250.000,-Kč

Kolaudace kostela sv. Jana (J. Havel):

- 1/ revizní správa na elektriku
 - 2/ posudek od hasičů
 - 3/ instalace mříží kolem varhan
 - 4/ vyklízení sklepa
 - 5/ další úkoly vyplývající ze správy hasičů
- Je snaha dokončit kolaudaci ještě v tomto roce.

Varhany v kostele sv. Jana Nepomuckého (P. Lohel):

Varhany jsou ve špatném stavu a navíc nepatří do mobiliáře kostela

Naše varhany budou opraveny za cca. několik desítek tisíc korun. Tyto varhany jsou umístěny v místnosti nad sakristií. Na to navazuje rekonstrukce celé této místnosti, tzn. vybudování podlahy, kuchyňské linky pro potřeby akcí ve farním sále a oddělení tohoto prostoru od vlastní lodě kostela z důvodu možného hluku.

Následovala **diskuse o malé účasti farníků na valné hromadě.**

- 1/ je třeba zlepšit komunikaci mezi představenstvem a farníky
- 2/ v den schůze bude mše jen u sv. Jana
- 3/ najít člověka, který zaktualizuje seznam členů (cca 30% již nežije) a bude s ním nadále pracovat pro potřeby farnosti.
- 4/ změnit názvy

Úkoly:

- MUDr. E. Horáková napíše dopis do Německa ohledně zvonů a to formou dotazu, kdy můžeme přijít na řadu s odškodněním
- Na příští radě budou probrány další konkrétní dotazy, které vznesli farníci na valné hromadě.
- Bude stanoven termín a místo podzimního farního výletu

Zapsal: V. Bobysud

-- Známí a méně známí svatí v měsíci červnu --

Svatý Isfríd - biskup

15. června uplyne 800 let od smrti sv. Isfrída, biskupa pohřbeného v ratzeburské katedrále.

Také jeho život je důkazem působení Ducha svatého v církvi, a proto je pro nás inspirací a povzbuzením.

O počátečních létech jeho života není nic známo. V roce 1159 byl zvolen převorem kláštera Jerichow v arcidiecézi Magdeburgské. V roce 1180 se stal prvním nástupcem sv. Evermoda jako biskup v Ratzeburgu. Středověký kronikář ho popisuje jako „sanctus sancti successor“ - svatý následník svatého. Byl znám organizační obratností, a neúnavně pracoval pro německou kolonizaci země lužicko-srbské. Isfríd byl zpovědník a přítel vévody Jindřicha Saského. Jindřich byl oddaný laik, který podporoval nadšeně Isfrídův projekt pokračování misionizace Lužických

Srbů započatý Evermodem. Císař Fridrich Barbarossa ale nespravedlivě zbavil vévodu Jindřicha jeho majetku a dal ho Bernardovi Anhaltskému. Bernard pronásledoval všechny, kteří nesouhlasili s císařovou politikou proti papeži, nebo kteří sympatizovali s vévodou Jindřichem. Isfríd snášel pronásledování s důstojností a trpělivostí dokud Jindřich nebyl usmířen s císařem a znovu nabyl vévodství.

Ve starých análech Stederburgských je Isfríd nazýván „člověkem vyznačujícím se křesťanskou moudrostí, pokorou a odvahou“. V roce 1195 kanovníci z kapituly Schwerinské, složené ze saské a lužicko - srbské skupiny se nemohli shodnout na volbě biskupa. Papež požádal Isfrída, aby rozhodl, a volba padla na Brunwarda, prvního Lužického Srba, který dostal biskupské svěcení.

Isfríd byl člověk vysoce kající. Jednou na Velký pátek se postil o chlebu a vodě, a voda, kterou čerpal z obvyklého zdroje, byla zázračně proměněna ve víno. Isfríd zvedl oči k nebesům a řekl: „Když svou vůlí, ó zázračný Stvořiteli, proměňuješ věci, které jsi sám stvořil, odevzdávám se tvým příkazům. V den umučení tvého Syna přijímám to, co dáváš“.

Se životem Isfrída je spojováno mnoho zázraků. Jednoho dne, když on a jeho kanovníci šli v průvodu kolem kostela, přistoupil k Isfrídovi slepý člověk a žádal, aby byl uzdraven. Isfríd se nad ním slitoval a řekl slova Žalmu 145(146) „Hospodin otvírá oči slepým“. S těmito slovy se onomu člověku vrátil zrak.

Uvedené zázraky vysvětlují, proč je Isfríd zobrazován nejen s odznaky biskupa, ale i se šálkem vody proměněné ve víno a se slepým člověkem, kterého vyléčil.

***Pane Bože, pastýři svého lidu,
naplnil jsi Isfrída horlivostí apoštola.
Učiň nás pravými apoštoly své lásky a nástroji své hojivé moci,
že oči slepých se mohou otevřít,
skrze naše kázání Radostné zvěsti.***

O to žádáme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

P. Lohelius

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Od povodně r. 1955 do r. 1962

Dva roky byly naplněny prací na odstranění škod záplavy. Stálé vlhko v kostele, které bylo důsledkem povodně, působilo další škody a objevily se i některé starší nedostatky.

Bylo vykonáno mnoho práce. Připomínáme jen nejdůležitější. Byla pořízena nová křížová cesta podle návrhu arch Čermáka. Na mariánský oltář byla postavena jiná barokní socha P, Marie, nalezená na kůru a a opravená.

Místo dvou zničených postranních oltářů byly postaveny nové, jeden z kostela sv. Voršily (dříve v kapli epileptiků v Libni) a druhý prostý dřevěný z farního úřadu v Karlíně (dříve v kapli karlínské reálky). Bylo pořízeno větrání za hlavním oltářem.

Koncem roku 1957 P. Verner konstatuje, že po dvou letech začíná vše běžet ve svých kolejích. Počet sv. přijímání je radostný. Ale v r. 1958 byl opraven hlavní oltář i s obrazem a rok 1960 je popsán jako rok velkých oprav.

Voda stále hrozila, byly provedeny úpravy kanalizace v okolí kostela. V r. 1961 byl upraven (po vyklizení prostoru Vojenskými stavbami) domek u kostela i jeho okolí, domek č. 164 byl předán do státního majetku. R. 1962 voda opět vnikla do kostela, ale škody byly malé.

V lednu 1956 byly provedeny změny v liturgii, zejména v liturgii sv. týdne. Bohoslužby byly přeneseny na večerní hodiny. A to se osvědčilo. Jen se P. Verner trochu obával, že bohoslužba na Bílou sobotu je dlouhá. (*Poznámka při zpracování: Myslím, že nebyla a není delší než dřívější dopolední bohoslužba. Jen asi dopoledne měli lidé více energie.*). Prakticky zanikla bohoslužba Vzkříšení, slavená dříve na Bílou sobotu ve večerních hodinách a v českých zemích velmi populární.

Dále P. Verner píše: „R. 1958 jsme začali s recitovanou mší sv., ale vžívá se pomalu.“

Statistika dětí navštěvujících výuku náboženství v letech 1956–1961: 269, 186, 90, 18, 59, 4 děti.

V r. 1962 byl konsistoří stanoven příspěvek na kostely v pohraničí na 2000 Kčs ročně.

Nikde není (z pochopitelných důvodů – kronika byla přístupná) žádná zmínka o útlaku a o námaze, kterou opravy vyžadovaly. Na okolnosti doby lze soudit ze statistiky výuky náboženství. Na opravy však se dal získat státní příspěvek, a další financování bylo ze sbírek věřících.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

FARNÍ VÝPRAVA DO KOSTELA SV. TOMÁŠE A KLÁŠTERA AUGUSTINIÁNŮ NA MALÉ STRANĚ

Vyzbrojeni informacemi z květnového čísla farního listu jsme se vydali 9.5.04 **na další** ze série farních klášterních výprav, tentokrát na Malou Stranu. V kostele sv. Tomáše přivítal naši početnou výpravu současný farář, španělský augustinián P.Juan, který spravuje svatotomášskou farnost již 7 let. Podle jeho informací však augustiniáni nejsou prvními správci tohoto pozeňnaného místa. Byli to břevnovští benediktini, kterým náležel dřívější kostel sv. Tomáše z první poloviny 13.stol. a kaple sv. Doroty, dodnes zachovalé a

sloužící sakrálním účelům.

Řád poustevníků sv. Augustina přichází do Prahy na pozvání krále Václava II. v r. 1285. Po dohodě s králem se v r. 1286 opat břevnovský Kristián vzdal pozemku a patronátního práva ve prospěch nového řádu. K původní nadaci přibýly dary panovnických rodů (Kunhuty, dcery Přemysla Otakara II., Jana Lucemburského s manželkou Eliškou, Karla IV...). V r.1285 se začalo se stavbou nového kostela a pokračovalo se až do r. 1316. Mezitím král Václav II. vyslal v r. 1302 misi do Anglie a pověřil ji přivést ostatky sv. Tomáše Becketa, mučedníka a arcibiskupa z Canterbury, do nově budovaného kostela. 1.etapa výstavby skončila r.1315 vysvěcením nového chóru kostela za účasti vysokých církevních představitelů. Ve druhé etapě se stavělo trojlodí s kaplemi, které bylo slavnostně

vyšvěceno r. 1379 papežským legátem kardinálem Pilcem za účasti pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna, mohučského arcibiskupa Ludvíka a olomouckého biskupa Jana ze Středy.

Z r. 1339 pochází kaple sv. Barbory (v klášterních ambitech), která sloužila jako kapitulní síň a jejíž oltáře světil výše zmíněný biskup Jan ze Středy, kancléř Karla IV. Gotická podoba kaple je zachována dodnes. S osobou biskupa Jana ze Středy je spjata i sakristie dnešního kostela. Na jeho podnět byla vyzdobena v letech 1353-54 nástěnnými malbami z legendy sv. Hedviky. Zbytky maleb je možno vidět na severní a jižní straně sakristie. Z období gotiky pochází ještě chodba při levé straně severní stěny chóru s ranně gotickou žebrovou klenbou a dva krucifixy v obou výše zmíněných kaplích.

Roku 1419 a 1541 stihly klášter velké požáry. V době kališnické byl kostel hlavním pražským katolickým chrámem a katolickým zůstal bez přerušení dodnes.

V.r. 1723-31 byl dosud převážně gotický kostel úplně barokně přestavěn K. I. Dientzenhoferem a poté honosně vybaven novým zařízením. Západní průčelí, mohutně zvládnuté ve slohu iluzivního baroka, náleží k největším dílům pražské chrámové architektury a reprezentuje jeden z nejkrásnějších příkladů barokního stavitelství. Zařízení chrámu je většinou vrcholně barokní z r. 1730 se třemi obrazy Karla Škréty (Nanebevzetí Panny Marie, Nejsvětější Trojice, sv. Tomáš z Villanovy), nástrojnými freskami od V.V. Reinera, představujícími výjevy ze života sv. Augustina a z legendy sv. Tomáše. Pozoruhodný je renesanční obraz P. Marie s donátory a manýristický obraz sv. Šebestiána z konce 16. stol. od dvorního malíře Rudolfa II., B. Sprangera. Na hlavním oltáři jsou kopie dvou obrazů P. P. Rubense (Umučení sv. Tomáše, svatý Augustin). Bohatá je též sochařská výzdoba kostela a množství náhrobků významných osobností a rodů.

A jak vypadá život v klášteře a kostele dnes? P. Juan vyprávěl o množství aktivit a bohatém duchovním životě místní komunity bratří i na dalších místech augustiniánských klášterů. Kostel sv. Tomáše slouží i pro cizojazyčné katolické křesťany – bohoslužby se odbývají v angličtině (největší komunita), španělštině a portugalštině. Pastorece, katecheze, aktivity zaměřené na mladé (výuka jazyků, hra na kytaru) – to a řada dalších činností v rámci evangelizace je náplní života bratří augustiniánů u sv. Tomáše. „Co je platná hmotná krása, když by chyběly duše, hledající Boha“, konstatoval P. Juan. Moudrá slova. Nezbyvá než poděkovat P. Juanovi za laskavé přijetí, vynikající průvodcovskou službu a abundantní pohoštění v klášterním refektáři. Jistě se najde příležitost, aby i on navštívil naši farnost. Do té doby upřímně Zaplat' Bůh a naše modlitby za zdar díla bratrů augustiniánů.

Marie Valentová

Jak jsme jeli na Sázavu

Drazí farníci, milí přátelé,

dovolte mi, abych se s Vámi podělil o zážitek z výpravy, kterou zorganizovala 7.- 8. května t.r. (pátek a sobota) duše naší „mládeže“ Vašo Plíško, a která směřovala na Sázavsko do města Sázava, ležícího na řece Sázavě. Tam se nachází Sázavský klášter, který je spojen s osobou významného světce - českého patrona - sv. Prokopa. Ten žil ve zdejší oblasti v 11. století, založil zde klášter a stal se jeho opatem. Svatořečen byl počátkem 13. století a s jeho jménem je spojena řada zázraků a divů. Dnes je zde činný řád Basiliánů.

Akce se uskutečnila na pozvání místního společenství mládeže. Václav Plíšek a ještě několik jedinců dorazili již v pátek odpoledne a zúčastnili se

večerního programu. Ten byl velmi bohatý a sestával se mj. i z opékání vuřtů. Na místě jim bylo umožněno přenocovat a v sobotu ráno jsme se k nim připojili i my - jako hlavní proud.

Vyráželi jsme ráno od kostela s 3auty. Jedním z účastníků byl i náš Otec Lohel, z čehož jsme se radovali. Ačkoliv jsme vyjeli se značným zpožděním - Pavel Křížovský totiž snídal - tak jsme stihli i první bod dopoledního - převážně duchovního - programu. Byla jí křížová cesta v přírodě, která začíná kousek za městem a vede do kopce svěžím lesem. Každé zastavení je doprovázeno rozjímáním a zvláštní modlitbou, která vybízí k plnému odevzdání všech lidských trablů do rukou Kristových. Myslím, že na většinu zúčastněných působila křížová cesta velmi kontemplativně a mně osobně umožnila zakusit více než kdy jindy Pánovu blízkost.

Po skončení křížové cesty jsme měli tu čest zúčastnit se v kryptě klášterního chrámu mše sv., sloužené v řeckokatolickém ritu. Byl to samozřejmě neobvyklý zážitek, neboť liturgie se svou formou odlišuje od té naší - západní. Byla vedena ve staroslověnětině a měla převážně zpívanou formu.

Po skončení bohoslužby už bylo odpůldne a byl tedy čas k obědu. Ten jsme příjemně spapali a strávili v místní restauraci. Poté se část z nás rozhodla navštívit místní zámek za účasti průvodce, čtyři z nás dali přednost procházce krásnou místní přírodou. Bylo velmi jarně, vše působilo nesmírně svěže, příroda kvetla, ptáčkové zpívali a čoklové štěkali. Nevím jak ostatním, ale mně se moc domů nechtělo, nicméně čas se nachýlil a proto jsme nakopli naše Škodovky a jeli domů.

Akce se mi velmi líbila, rozhodující zásluhu na jejím úspěchu má Václav Plíšek. Byla po všech stránkách podařená a veřejně se hlásím k své lítosti, že byla asi poslední svého druhu. Děkuji Vám za pozornost a trpělivost, s níž jste to dočetli až sem.

Váš Honza Fridrich

Na cestu do Chodska

Při putování Chodskem se zastavíme na několika pro tento kraj významných místech.

1. zastavení - Kladruby u Stříbra

Místní benediktinský klášter byl založen knížetem Ladislavem I., který je zde také pochován, okolo r. 1115. Byli do něj povoláni mniši z bavorského Zwiefaltenu. Klášterní kostel byl původně zasvěcen sv. Wolfgangovi s tím, že ve staré pověsti se tradovalo, že právě sv. Wolfgang na tomto místě zarazil do země ulomenou větev a prorokoval slávu budoucího kláštera. Stavba kláštera s románskou trojlodní bazilikou byla dokončena až r. 1233 a za husitských válek byl klášter r. 1421 zničen. Později byl kostel obnoven a r. 1504 znovu vysvěcen. Obnoveny byly i přilehlé budovy. Velký požár v r. 1590 a následující třicetiletá válka pak vedly k opětovnému zničení celého prostoru. Ve druhé polovině 17. století bylo započato znovu s obnovou kláštera a v letech 1712-1728 byl podle plánů J. Santiniho vybudován obdivuhodný chrám ve stylu barokní gotiky. Patrně podle plánů K. I. Dientzenhofera byla v r. 1770 dokončena stavba nového konventu. Klášter byl však r. 1785 císařem Josefem II. zrušen a sloužil nejrůznějším účelům (nemocnice, kasárna, invalidovna, pivovar). Klášterní kostel byl tehdy přeměněn na farní, ale za komunistického režimu byl církvi odňat a opětovně byl využíván k různým světským účelům. V současné době je majitelem areálu včetně kostela český stát.

Poutní (dříve klášterní) kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a augustiniánským světcům sv. Wolfgangovi a sv. Benediktovi. Kostel překvapuje svou délkou (82 m). Santini zachoval původní románský půdorys trojlodí s transeptem i trojitým chórem, uboural jen věže, které nahradil vysokou kupolí zakončenou lucernou s korunou a apsidy v závěru, na jejichž místě vztyčil vzhledově tolstý presbytář. Výrazné západní průčelí s pětibokou otevřenou předsíní a vysokým štítem je zdobeno sochou P. Marie se svatozáří. Vnitřní výzdobu kostela tvoří řada rozměrných fresek od bratrů K. D. a E. Q. Asama. Od nich také pochází freska Nanebevzetí ve čtvercové zaoblené kupoli. Chrámový

mobiliář je většinou původní podle návrhu Santiniho z let 1720-1732. Nejkrásnějším kusem je hlavní oltář v podobě gotické katedrální architektury. V jeho středu pod korunou s paprsky v pozadí stojí milostná socha Madony s Ježíškem, dole po stranách sochy spolupatronů kostela sv. Wolfganga a sv. Benedikta a dvou benediktinských světic. Intarzovaná kazatelna stojí na mramorové kouli a je krytá jemnou gotickou stříškou.

V Kladrubech je ještě další, pozdně barokní farní kostel sv. Jakuba z let 1772-1779. Jeho vnitřní zařízení je většinou rokokové.

2. zastavení -Horšovský Týn

Původně gotický hrad pražských biskupů byl v 16. století přestavěn na reprezentativní renesanční zámek s dobovými interiéry. Při zámku je anglický park s gloriem, míčovnou a oborou. Součástí městské památkové rezervace je kostel sv. Petra a Pavla, původně gotický, připomínaný již ve 13. stol. Dnešní podoba je převážně renesanční.

3. zastavení - Trhanov

Rodiště slavného lékaře a spisovatele J. Thomayera. Zámek z r. 1677, přestavěn r.1810. Galerie malíře Chodská J. Špilara

4. zastavení - Klenčí pod Čerchovem, Výhledy

Rodiště a muzeum J. Š. Baara, katolického kněze, povídkáře a romanopisce (1869-1925). Na Výhledech socha J. Š. Baara, krásný výhled do chodského kraje.

5. zastavení - Domažlice

Malebné Domažlice jsou srdcem Chodska. Chodský hrad z 2. poloviny 13. století spadá do stejné doby, kdy dal Přemysl Otakar II. popud k založení města Domažlic. Od počátku byla stavba určena jako sídlo královských purkrabí, kteří spravovali záležitosti Chodů, svobodných sedláků střežících hraniční pomezí. Chodský hrad často hostil české panovníky na jejich cestách do ciziny, mezi jinými na počátku 30.let 14. století i Jana Lucemburského.

Na počátku 16.století byl hrad poničen ohněm a po velkém požáru Domažlic r.1592 se stal ruinou. Po bitvě na Bílé hoře se stal objekt předmětem sporů mezi vrchností a městem . Vleklá pře mezi domažlickými a Lamingerem z Albenreuthu, smutně proslulým z chodského dramatu (Jan Sladký-Kozina versus Lomikar), byla ukončena v r. 1671 výměnou hradu za pozemky.V letech 1726-28 byla na místě troskek vystavěna solnice s věží, kterou měl projektovat K. I. Dientzenhofer., hrad byl přestavěn na zámek. Tradiční název Chodský hrad byl zachován a v r. 1992 bylo započato s jeho opravou. Krátce před dokončením rekonstrukce v r.1995 zachvátil objekt požár. Následná obnova skončila v červnu 1998. V objektu nyní sídlí Muzeum Chodska s četnými expozicemi ze života tohoto regionu. V muzeu je celoročně vystaven tzv. Franzův Betlém, jehož četné figurky vyřezával z lipového dřeva třicet let chovanec zdejšího chudobince koncem 19. stol. Po celou dobu 2. světové války bylo muzeum uzavřeno. V jeho atriu byla ukryta bronzová socha J.Š.Baara, která sem byla převezena ze zlikvidovaného Baarova pomníku na Výhledech. Po osvobození pak neporušená mohla být opět instalována na obnovený pomník.

Válcová věž hradu je přístupná, na vrchol vede 100 schodů, které jsou pohodlné a dobře je zvládají i méně zdatní jedinci.

A tady končí naše putování chodským krajem, kde žije „ lid svobodný a hrdý“ do dnešních časů. Chodové ctí své tradice, i mladí lidé si pořizují chodské kroje (v dnešní době nákladná záležitost), které oblékají při častých folklorních slavnostech. Výuka hry na dudy je opět populární i u nejmladší generace, četné folklorní soubory pracují již s předškolními dětmi. Hudební škola, kde se vyučuje i hře na dudy, je umístěna v areálu augustiniánského kláštera (jak jsme ostatně slyšeli od P. Juana při návštěvě kostela sv. Tomáše na Malé Straně).

Všem poutníkům do chodského kraje přejeme krásné přírodní i duchovní zážitky.

M.B.

Podle různých pramenů.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejně